

**LBRIS**

We know  
books

Franz Kafka

# **METAMORFOZA**

**ȘI ALTE POVESTIRI**

Editura Bookshop Publishing House  
București, 2026

Autor: Franz Kafka

Titlu: Metamorfoza și alte povestiri

Editura: Bookshop Publishing House

Ediție completă

## Cuprins

|                                         |     |
|-----------------------------------------|-----|
| Judecata .....                          | 5   |
| Metamorfoza .....                       | 19  |
| Un medic de țară .....                  | 84  |
| La galerie .....                        | 92  |
| În fața legii .....                     | 94  |
| Unsprezece feciori .....                | 96  |
| O dare de seamă pentru o academie ..... | 102 |
| Colonia penitenciară .....              | 114 |
| Un artist al foamei .....               | 149 |

### Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

**KAFKA, FRANZ**

**Metamorfoza și alte povestiri** / Franz Kafka. - București :

BookShop Publishing House, 2026

ISBN 978-630-95437-2-1

821.112.2

ISBN: 978-630-95437-2-1

Pentru comenzi online: [www.books-shop.ro](http://www.books-shop.ro)

© 2026 [Bookshop Publishing House]

Toate drepturile asupra prezentei ediții aparțin Editurii  
Bookshop Publishing House.

## Judecata

Era într-o duminică dimineată a celei mai frumoase primăveri. Georg Bendemann, un tânăr negustor, ședea în camera sa de la etajul întâi al uneia din casele scunde și șubrede ce se înșirau la nesfârșit de-a lungul râului, deosebindu-se aproape numai prin înălțime și culoare. Tocmai terminase o scrisoare către un prieten din tinerețe care se afla în străinătate, o închisese cu o încetineală ce semăna mai curând a joacă și, sprijinindu-se cu coatele de birou, se uita pe fereastră la râul, podul și colinele de pe malul celălalt, cu verdelor lor abia mijit.

Cugeta la faptul că prietenul acesta, nemulțumit de felul cum îi mergea acasă, fugise pur și simplu în Rusia, cu ani în urmă. Acum se ocupa, la Petersburg, de o afacere, care la început se arătase promițătoare, dar care părea să stagneze de multă vreme, judecând după felul cum se văicărea prietenul cu prilejul vizitelor sale, ce se răreau tot mai mult. Trudea astfel fără folos printre străini, barba exotică neizbutind să-i acopere chipul binecunoscut din anii copilăriei, chip a cărui piele gălbejită părea să trădeze o boală în plină evoluție. Din câte povestea, n-avea nici un fel de legături propriu-zise cu colonia compatrioților săi de acolo dar totodată aproape că nu era în relații de societate nici cu familiile autohtone întocmindu-și astfel viața pentru o burlăcie definitivă.

Ce să-i scrii unui asemenea om care eșuase în mod evident și căruia puteai să-i arăți compătimire, dar nu

și să-i vii în ajutor! Să-l sfătuiești oare să se reîntoarcă acasă, să-și mute existența aici, să reia toate vechile legături de prietenie – încercare în calea căreia nu sta niciun fel de piedică – iar în rest să aibă încredere în ajutorul amicilor? Dar asta nu însemna nimic altceva decât să-i spună implicit – cu cât mai pe ocolite cu atât mai jignitor – că toate încercările lui de până acum au dat greș, că trebuia să renunțe, în sfârșit, la ele, că trebuia să revină acasă și să se lase privit de toți cu uimire, ca unul reîntors pentru totdeauna, ca doar prietenii erau pricepuți și ca el era un copil bătrân care trebuia pur și simplu să asculte de prietenii rămași în țară. Și atunci, oare mai era sigur că aveau vreun rost toate chinurile la care trebuia supus? Poate că măcar nu izbutea să-l readucă acasă – doar spunea el singur ca nu mai înțelegea stările de lucruri din patrie; și atunci ar fi rămas oricum în străinătatea lui, amărât de sfaturile primite, înstrăinat și mai mult de prietenii. Dacă ar fi urmat cu adevărat sfatul și aici ar fi fost strivit – firește nu cu intenție, ci datorită împrejurărilor – dacă nu s-ar mai fi simțit bine nici cu prietenii și nici fără ei, dacă ar fi suferit de sentimentul umilirii, dacă în cazul acesta n-ar mai fi avut cu adevărat nici patrie și nici prieteni, atunci n-ar fi oare mai bine pentru el să fi rămas printre străini, acolo, așa cum era?

După cum stau lucrurile îți poți oare imagina că aici ar izbuti cu adevărat să dea înainte?

Pentru aceste motive, dacă voiai să mai rămâi oricum în corespondență cu el, nu-i puteai spune lucruri pe care, de fapt, le-ai fi spus fără sfială chiar și unui simplu cunoscut, oricât de îndepărtat. Prietenul nu mai fusese în țară de mai bine de trei ani și explica foarte puțin plauzibil acest lucru prin nesiguranța condițiilor politice din Rusia care nu-i îngăduiau,

chipurile, nici cea mai scurtă absență unui modest om de afaceri, în timp ce sute de mii de ruși colindau liniștit prin lume.

Dar în cursul acestor trei ani se schimbaseră multe tocmai pentru Georg. Prietenul mai apucase să afle, de bună seamă, de moartea mamei lui Georg – care se întâmplase cu aproape doi ani în urmă și de la care fiul făcea gospodărie comună cu bătrânul său tată – și exprimase condoleanțe pe un ton sec, ce nu-și putea afla explicația decât în faptul că, printre străini, nu-ți poți închipui jalea prilejuită de un asemenea eveniment. Dar, din clipa aceea, Georg începuse să se ocupe cu toată energia de întreprinderea sa ca și de toate celelalte lucruri. Poate că, pe când mai trăia mama, tatăl său îl împiedicase de la o adevărată activitate proprie, prin faptul că nu voia să admită decât doar concepțiile sale personale; poate că de la moartea mamei, tatăl său devenise mai retras, deși încă mai lucra în întreprindere; poate că – ceea ce era foarte probabil – întâmplările fericite jucau un rol cu mult mai important; oricum, în acești doi ani, întreprinderea se dezvoltase neașteptat de bine, personalul trebuise să fie dublat, deverul se încincise și, fără îndoială, că avea să urmeze o prosperitate și mai mare.

Dar prietenul nici nu bănuia această schimbare. Mai de mult – ultima oară poate chiar în acea scrisoare de condoleanțe – încercase să-l convingă pe Georg să emigreze și el în Rusia și insistase pe larg asupra perspectivelor ce se deschideau la Petersburg tocmai în branșa lui Georg. Cifrele date de el erau însă insignifiante prin comparație cu proporțiile pe care le luase acum întreprinderea lui Georg. Dar acesta din urmă nu se simțise îndemnat pe atunci să-i scrie prietenului despre succesele sale în afaceri, iar dacă ar fi

făcut-o acum, cu întârziere, faptul ar fi părut cu adevărat ciudat.

Astfel, Georg se limita să-i scrie prietenului despre evenimente fără importanță, așa cum se îngămădesc în memorie, fără rânduială, când te gândești la ele într-o duminică liniștită. Nu voia altceva decât să lase netulburată imaginea pe care și-o făcuse, de bună seamă, prietenul despre orașul natal, în acest lung interval de timp și cu care se deprinsese. Așa s-a întâmplat că Georg i-a anunțat prietenului de trei ori, în scrisori destul de distanțate între ele, logodna unui om care-i era indiferent, cu o fată ce-i era la fel de indiferentă, până când firește că prietenul a început să se intereseze de această ciudățenie, cu totul împotriva intențiilor lui Georg.

Dar Georg prefera să-i scrie asemenea lucruri, decât să-i mărturisească că el însuși se logodise acum o lună cu o domnișoară Frieda Brandenfeld, o fată dintr-o familie bogată. Vorbea adesea cu logodnica sa despre acest prieten și despre relațiile speciale pe care le avea cu el prin corespondență.

— Așadar, nici nu va veni la nunta noastră, spuse ea și doar am dreptul să-ți cunosc toți prietenii.

— Nu vreau să-l deranjez, răspunse Georg, întrucât dacă îl cunosc bine, probabil că va veni, cel puțin așa cred, Lasă ar avea impresia că este constrâns și păgubit, poate că m-ar invidia și ar fi cu siguranță nemulțumit și incapabil să-și învingă vreodată nemulțumirea de a pleca îndărăt singur. Singur – știi tu ce-nseamnă asta?

— Dar, nu poate afla și pe altă cale de căsătoria noastră?

— Firește că asta nu pot s-o împiedic, dar este puțin probabil să afle, având în vedere felul lui de viață.

— Dacă ai asemenea prieteni, ar fi trebuit să nu te logodești de fel.

— Ei, e vina noastră a amândurora; dar nici acum n-aș vrea să fie altfel.

Și când ea mai îngăimă, răsuflând precipitat sub sărutările lui:

— De fapt tot mă mânănește.

Georg consideră că e foarte firesc să-i scrie totul prietenului. «Asta sunt și așa trebuie să mă accepte, își spuse, nu pot face din mine un om care să fie, cumva, mai potrivit pentru prietenia cu el, decât sunt eu.»

Și într-adevăr, în lunga scrisoare pe care o scrisese în această dimineață de duminică, îi relata prietenului în următoarele cuvinte despre logodna ce avusese loc: «Noutatea cea mai bună am lăsat-o la urmă. M-am logodit cu o domnișoară Frieda Brandenfeld, o fată dintr-o familie bogată, care s-a stabilit aici târziu după plecarea ta și pe care, deci, e aproape sigur că n-o cunoști. Se va mai ivi prilejul să-ți dau amănunte despre logodnica mea, pentru astăzi e destul să afli că sunt foarte fericit și că în relațiile dintre noi nu s-a schimbat nimic afară doar de faptul că ai acum în mine, în loc de un prieten obișnuit, un prieten fericit. În plus vei avea în logodnica mea – care-ți transmite calde salutări și care-ți va scrie și ea în curând – o prietenă sinceră, ceea ce nu este cu totul lipsit de importanță pentru un holtei. Știu că sunt multe lucruri care te împiedică să ne faci o vizită, dar oare nunta mea n-ar fi tocmai prilejul potrivit să înlături toate piedicile? Orice-ar fi, însă, procedează cum crezi că e mai bine, fără a ține seama de nimic.»

Cu această scrisoare în mână Georg șezuse multă vreme la birou, privind pe fereastră. Abia dacă răspunsese printr-un zâmbet absent unui cunoscut care-l salutase trecând pe străduță.

Într-un târziu puse scrisoarea în buzunar și ieși din cameră, traversând micul coridor până-n camera

tatălui său, în care nu mai fusese de luni de zile. De altfel nici nu era nevoie de obicei, întrucât venea permanent în contact cu tatăl lui la magazin, prânzul îl luau amândoi, în același timp, la un birt, iar seara, chiar dacă fiecare își puneă burta la cale după propriu-i plac, mai ședeau totuși, îndeobște, o vreme în holul comun, fiecare cu ziarul în mână, asta firește când Georg nu era plecat cu prietenii și când nu-și vizita logodnica, cum se întâmpla acum foarte des. Georg se miră cât de întunecoasă era camera chiar și în aceasă dimineață însorită. Atât de multă umbră făcea, așadar, zidul înalt ce se ridica dincolo de curtea îngustă! Tatăl său ședea la fereastră, într-un colț împodobit cu tot felul de amintiri de la răposata soție și citea ziarul, pe care-l ținea într-o parte, aproape de ochi, încercând astfel să compenseze slăbirea vederii. Pe masă erau resturile micului dejun, din care nu părea să fi mâncat mare lucru.

— Aa, Georg, spuse tatăl venindu-i îndată înainte.

Halatul său gros se deschidea în timpul mersului, poalele fluturau în jur. «Taică-meu încă mai este un adevărat uriaș», își zise Georg. Apoi spuse:

— Aici e un întuneric insuportabil.

— Da, de fapt este întuneric, răspunse tatăl.

— Ai închis și fereastra?

— Îmi place mai mult așa.

— Dar e foarte cald afară, vorbi Georg, ca un fel de adaos la cele de mai-nainte și se așeză.

Tatăl strânse tacâmul cu care mâncase la micul dejun și-l puse pe un dulap.

— De fapt, continuă Georg urmărind cu totul absent mișcările bătrânului, nu voiam decât să-ți spun că am anunțat, totuși, la Petersburg logodna mea.

Scoase scrisoarea puțin din buzunar și o lăsă să alunece îndărăt.

— La Petersburg? întrebă tatăl.

— Firește, prietenul meu, spuse Georg căutând privirea părintelui său.

«La magazin arată, însă, cu totul altfel, decât cum stă aici, revărsat și cu brațele încrucișate pe piept», gândi el.

— Da. Prietenului tău, spuse tatăl apăsător.

— Știi bine, tată, că la început voiam să-i ascund logodna mea. Din menajament, pentru că altfel n-am nici un motiv. Știi și tu că e un om dificil. Mi-am zis, n-are decât să afle din altă parte, chiar dacă lucrul ăsta pare puțin probabil, ținând seama de felul lui de viață singuratic – n-am cum să împiedic una ca asta – dar de la mine însumi, la urma urmei, să n-o afle.

— Și acum te-ai răzgândit din nou? întrebă tatăl punând ziarul cel mare pe prețul ferestrei, iar pe ziar ochelarii, pe care-i acoperi cu mâna.

— Da, acum m-am răzgândit din nou. Mi-am zis că, dacă mi-e prieten bun, atunci logodna mea fericită este și pentru el o fericire. Și de aceea n-am mai ezitat să i-o anunț. Am vrut să-ți spun înainte de a pune scrisoarea la cutie.

— Georg, începu tatăl său, lățindu-și gura știrbă, ascultă aici! Ai venit la mine din cauza acestei chestiuni, ca să te sfătuiești cu mine în privința ei. Acest lucru îți face cinste, fără îndoială. Dar asta e nimic, chiar mai rău decât nimic, dacă nu-mi spui acum tot adevărul. Nu vreau să răscolesc lucruri care nu-și au locul aici. De la moartea scumpei noastre mame, s-au petrecut anumite fapte nu tocmai frumoase. Poate că le-o veni și lor vremea și poate le-o veni mai curând decât credem. La magazin îmi scapă unele amănunte, poate că

nu-mi sunt tănuite – nu vreau să afirm acum că-mi sunt tănuite – nu mai sunt destul de în putere, memoria mă cam lasă, nu mai pot cuprinde toate treburile acelea multe. Asta este în primul rând mersul firesc al naturii, iar în al doilea rând, pe mine m-a doborât moartea măicuței noastre mai mult decât pe tine.

Dar, fiindcă tocmai suntem la chestiunea asta, la scrisoarea asta, te rog, Georg, nu mă amăgi. Este o nimica-toată, nu prețuiește nici cât o răsuflare, așa că nu mă amăgi. Există într-adevăr prietenul ăsta de la Petersburg?

Georg se ridică încurcat.

— Să-i lăsăm pe prietenii mei. O mie de prieteni nu fac cât tatăl meu. Știi ce cred eu? Că nu te cruți destul. Vârsta își cere, însă, drepturile ei. Îmi ești indispensabil la magazin, o știi foarte bine, dar dacă magazinul ți-ar amenința sănătatea, l-aș închide chiar mâine pentru totdeauna. Așa nu mai merge. Trebuie să introducem un alt fel de viață pentru tine. Dar radical. Stai aici în întuneric, când în hol ai avea o lumină frumoasă. Abia guști din micul dejun, în loc să mănânci ca lumea, ca să te întremezi. Stai cu fereastra închisă și aerul ți-ar face atât de bine. Nu, tată! Am să aduc doctorul și o să-i urmăresc prescripțiile. O să schimbăm camerele, ai să te muți în camera din față, iar eu aici. N-o să fie nici o schimbare pentru tine, totul va fi cărat dincolo. Dar mai e timp pentru toate astea, acum măi suie-te puțin în pat, ai neapărată nevoie de odihnă. Haide, am să te-ajut la dezbrăcat, o să vezi că mă pricep. Sau, dacă vrei să mergi îndată în camera din față, o să te culci deocamdată în patul meu. Asta ar fi, de fapt, un lucru foarte înțelept.

Georg sta chiar lângă taică-său, care lăsase să-i atârne în piept capul cu părul alb, ciufulit.

— Georg, vorbi tatăl încetișor, fără să se clintească.

Georg îngenunche numaidecât lângă tatăl său și văzu la colțul ochilor, pe chipul ostentat al bătrânului, pupilele mult mărite privindu-l fix.

— N-ai nici un prieten la Petersburg. Totdeauna ai fost un mucalit și nu te-ai abținut nici față de mine. Cum o să ai un prieten tocmai acolo? Nu-mi vine să cred una ca asta.

— Ia gândește-te bine, tată, spuse Georg ridicându-l din fotoliu și, cum sta slăbit în fața lui, îl dezbracă de halat, în curând se împlinesc trei ani de când a fost prietenul meu în vizită la noi. Îmi amintesc încă foarte bine că nu-ți prea plăcea, Cel puțin de două ori a trebuit să tăgăduiesc că e la mine, deși tocmai se afla în camera mea. Îți puteam înțelege foarte bine aversiunea față de el, prietenul meu are ciudățeniile lui. Dar apoi, te-ai întreținut totuși foarte bine cu el. Ba eram chiar, mândru atunci pentru că-l ascultai, aprobând din cap și îi puneai întrebări. Dacă te gândești bine trebuie să-ți amintești. Istorisirea atunci povești de necrezut despre revoluția rusească. De pildă, cum în timpul unei călătorii de afaceri la Kiev văzuse, într-un balcon, un preot care – cu prilejul unei agitații – își creștase până la sânge o cruce în podul palmei, ridicând apoi mâna și adresându-se mulțimii. Tu însuși ai istorisit povestea asta mai departe, pe ici, pe colo.

Între timp, Georg izbutise să-l așeze pe taică-său din nou în fotoliu și să-i scoată cu precauție indispensabilii de flanelă pe care-i purta peste izmenele de pânză, precum și ciorapii. La vederea rufăriei nu tocmai curate, își făcu reproșuri că-și neglijase tatăl. Desigur că ar fi fost de datoria lui să vegheze la schimbarea primenelilor bătrânului. Încă n-a discutat pe larg cu logodnica sa cum are de gând să organizeze viitorul

tatălui său, întrucât presupuseseră în mod tacit că bătrânul avea să rămână singur în vechea locuință. Dar acum se hotărî, scurt și categoric, să-l ia la el, în viitoarea lui gospodărie. Dacă priveai lucrurile mai bine, aproape se părea că îngrijirea, de care urma să aibă tatăl său parte acolo, ar putea veni prea târziu.

Îl duse pe taică-său pe brațe până în pat. Avu un sentiment îngrozitor când, în timpul celor câțiva pași până la pat, băgă de seamă că bătrânul se juca cu lanțul ceasului pe care, el, Georg, îl purtat la piept. Nici nu-l putu așeza numaidecât în pat, atât de tare se încheștase de acest lanț de ceas.

De îndată ce fu așezat în pat, totul păru să meargă strună. Se înveli singur și trase apoi plapuma impresionant de mult peste umăr. Privi nu fără prietenie în sus la Georg.

— Nu-i așa, că-ți amintești de el? întrebă Georg și dădu din cap îmbărbătându-l.

— Sunt învelit bine? întrebă tatăl, de parcă nu s-ar fi putut uita dacă picioarele îi sunt destul de învelite.

— Deci, îți place în pat, spuse Georg potrivit mai bine plapuma în jurul lui.

— Sunt învelit bine? întrebă tatăl încă o dată și păru să aștepte răspunsul cu deosebită atenție.

— Liniștește-te, ești învelit bine.

— Nu! Strigă tatăl de parcă răspunsul s-ar fi ciocnit de întrebare, apoi aruncă plapuma cât colo, cu o forță care o făcu să se desfășoare în zbor vreme de-o clipă și se sculă în picioare în pat.

Doar o mână o ținea ușor sprijinită de tavan.

— Vrei să mă îmbrobodești, știu eu, derbedeule, dar încă nu sunt îmbrobodit. Și chiar de-ar fi ultimele mele puteri, e destul pentru tine, e prea mult pentru tine. De bună seamă că-ți cunosc prietenul. Ar fi

lost un fiu pe placul inimii mele. De-asta l-ai și amăgit în toți anii aceștia. Pentru ce altceva? Crezi că eu n-am plăns după el? De aia te încui în birou să nu te deranjeze nimeni, șeful e ocupat ca să-ți poți scrie scrisorelele prefăcute, pentru Rusia. Dar, din fericire, unui tată nu e nevoie să-i arate nimeni cum să ghicească intențiile fiului său. Și de îndată ce ți-ai închipuit că i-ai venit de hac și anume că i-ai venit de hac în așa fel încât să te poți așeza cu fundul pe el și tatăl nici să nu crâcnească, iată că domnișorul de fiu-meu s-a hotărât să se însoare!

Georg privi în sus la chipul spectral al tatălui său. Prietenul din Petersburg, pe care tatăl său îl cunoștea deodată atât de bine îl înduioșa mai mult ca oricând. Îl vedea pierdut în întinsa Rusie. Îl vedea în ușa magazinului gol, prădat. Abia mai stătea printre rafturile sfărâmate, printre mărfurile rupte bucățele, printre lămpile de gaz aerian, gata să se prăbușească. De ce a trebuit să se ducă atât de departe!

— Ci uită-te o dată la mine! strigă tatăl.

Georg alergă, aproape absent, spre pat ca să nu-i scape nimic, dar se opri la mijlocul drumului.

— Fiindcă și-a ridicat fustele, începu tatăl cu glas mios, fiindcă și-a ridicat fustele așa, gâsca aia dezgustătoare – și, pentru a reprezenta concret faptele, își săltă cămașa atât de sus, încât i se văzu partea de sus a coapsei cicatricea din anii războiului – fiindcă și-a ridicat fustele așa, și așa, și așa, te-ai dat la ea și, pentru a-ți face poftele cu ea nestingherit, ai profanat amintirea mamei noastre ți-ai trădat prietenul și l-ai vârat pe taică-tău în pat, ca să nu se mai poată mișca.

Dar poate să se miște ori ba? Și sta complet dezvelit, aruncând din picioare. Radia de bucurie, convins că pricepuse totul.